

voort, «dat men Dina verder in huis zou dulden, als ze op die wijze over de menschen den baas ging spelen!»

Ze was nu in een aardig kamertje gekomen met een tafel voor het venster en daarop juist wat ze zocht, namelijk een waaier en twee of drie paar wit-glacé handschoenen. Ze nam den waaier en een paar handschoenen en wou juist de kamer uitgaan, toen haar oog op een fleschje viel, dat bij den spiegel stond. Ditmaal zat er geen etiket op met de woorden «Drink me», maar ze trok er toch de kurk af en bracht het aan haar lippen. «Ik weet zeker, dat er, telkens als ik iets eet of drink, wat gewichtigs gebeurt. Daarom wil ik eens zien, wat dit fleschje uitwerkt. Ik hoop toch zoo, dat het mij weer groot zal maken, want ik heb er meer dan genoeg van zoo'n klein ding te zijn».

En het fleschje had inderdaad die uitwerking en veel gauwer dan ze had verwacht. Vóór ze het half had uitgedronken, voelde ze, dat haar hoofd tegen het plafond drukte en moest ze zich bukken, wilde ze haar nek niet breken. Haastig zette ze het fleschje neer, zeggende: «Zoo is 't genoeg. Ik hoop, dat ik niet meer zal groeien, want ik kan nu werkelijk de deur al niet meer door. O, had ik maar niet zooveel gedronken!»

Helaas, deze wensch kwam te laat! Ze groeide al maar door, al maar door, en moest kort daarop op haar knieën gaan liggen. Een oogenblik later was voor die houding de ruimte zelfs te klein en daarom ging ze met een elleboog tegen de deur liggen, terwijl ze den anderen arm om haar hoofd sloeg. Steeds groeide ze door. Nu stak ze een arm buiten het raam en plaatste een voet in den schoorsteen en zei: «Meer kan ik niet doen, wat er ook moge gebeuren. Wat moet er toch van me worden!»

Gelukkig voor Alice, had de inhoud van het tooverfleschje nu ten volle uitgewerkt en groeide ze niet meer. Toch was haar toestand verre van aangenaam en daar er geen kans scheen te bestaan, dat ze ooit weer uit de kamer zou komen, gevoelde zij zich natuurlijk zeer ongelukkig.

«Thuis was het toch veel prettiger», dacht de arme Alice, «waar men niet altijd grooter en kleiner werd en geringeloord door Muizen en Konijnen. Was ik maar niet door dat konijnenhol gegaan — en toch — en toch — is dit een vreemd leventje! Wat *kan* me toch overkomen zijn! Als ik sprookjes las, dacht ik dat, wat daarin stond, nooit kon gebeuren en hier ben ik nu midden in zoo'n